

РЕШЕНИЕ

№ 2354

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11111** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.107,ал.1 т.7 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Ц. И. П. от [населено място] срещу Заповед № РД-05-01-1387/15.10.2021 година на Директор Областна дирекция “Земеделие“ С.-град, с която последният прекратил служебното правоотношение на Ц. И. П. на длъжност-главен инспектор с ранг трети младши в Областна дирекция „Земеделие“ С.-град, Главна дирекция “Аграрно развитие“ на основание чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСл.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че неправилно служителите на Агенцията по вписванията не са заличили едноличния му търговец, като с Договор за продажба на предприятие от 25.11.2016 година с нотариална заверка на подписите е продал фирмата си [фирма] заедно с предприятието си като съвкупност от права, задължения фактически отношения на [фирма], като след продажбата на предприятието на 07.12.2016 година е подал заявление за вписване прехвърлянето на предприятието му, като по това заявление е поставен Отказ, който обаче не му е връчен и след като е разбрал е подал ново заявление за вписване прехвърлянето на предприятието на 28.09.2021 година, а след това е предприел действия по заличаването на ЕТ, което е станало на дата 25.10.2021 година, като след прехвърлянето на предприятието през месец ноември 2016 година не е упражнявал дейност като ЕТ и към момента на опадване на жалбата ЕТ вече е заличен. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият-Ц. И. П., редовно и своевременно призован, се явява лично и с адвокат Е., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и желае да бъдат присъдени разноски. Съображения относно незаконосъобразността на издадената заповед развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Директор Областна Дирекция “Земеделие“С.- град редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат Й., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Не прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е видно, че оспорващият е назначен за държавен служител на длъжност-Главен инспектор в ГД“ Аграрно развитие“ считано от 01.11.2016 година в Областна дирекция“ Земеделие“ С.- град.

След извършена справка в Търговския регистър през август месец 2021 година е установено, че оспорващият притежава ЕТ и след депозирана Докладна записка до Директор Областна дирекция “Земеделие“ С.-град срещу него е образувано дисциплинарно производство за проверка на подадените Декларации от оспорващия по чл.35 от ЗПКОНПИ за периода от 2018 година-2021 година.

Срещу оспорващия е образувано дисциплинарно дело, свикан е Дисциплинарен съвет, на който той е бил поканен и изслушан, представил е писмени обяснения относно това има ли заличаване на ЕТ или търговецът продължава да съществува. В хода на това дисциплинарно производство е установено, че оспорващият Ц. П. е вписан в Търговския регистър като [фирма] и като управител на дружество [фирма], въпреки че е декларирал във всички подадени от него Декларации по чл.35, ал.1 от ЗПКОНПИ, че не упражнява дейност като едноличен търговец, няма доказателства за обжалван отказ за вписана промяна във вписани обстоятелства от 2016 година – за прехвърляне на предприятие на ЕТ.

След проведеното дисциплинарно производство, Д. съвет с Решение № РД-05-02-13836/15.10.2021 година приел, че на оспорващия не може да му бъде търсена дисциплинарна отговорност по реда на Раздел Втори от ЗДСл, защото макар и с невярно деклариране да е извършено дисциплинарно нарушение е налице основание за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСл- държавният служител и е назначен при неспазване на условията по чл.7 от ЗДСЛ и нарушението съществува, и към момента на прекратяване на правоотношението, и това е основание за едностранно прекратяване на служебното правоотношение от страна на органа по назначаването.

След запознаване с Решението ответникът по оспорването издал оспорената Заповед Рег.№РД-05-01-13837/15.10.2021 година, с която прекратил служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСЛ.

Заповедта е връчена при отказ на служителя да я получи на 18.10.2021 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, заверено копие на служебното досие на оспорващия, както и доказателства, че лицето Я. Я. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността- Директор Областна дирекция “ Земеделие“ С.- град.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №РД-05-01-13837/15.10.2021 година, с която Директор Областна дирекция“ Земеделие“ С.- град прекратил служебното правоотношение на Ц. И. П. на основание чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСЛ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в нормата на чл.146 от АПК/ така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСл./

Доказателствата по делото сочат, че оспорената заповед е издадена от орган по назначаването-това е- Директор Областна дирекция“Земеделие“ С.- град , на когото изрично разпоредбата на чл.3,ал.3,т.8 от Устройствения правилник на Областните дирекции „Земеделие“ е предоставила правото да назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях и в този смисъл той е орган по назначаването по смисъла на Закона за държавния служител. Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето Я. Я. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността– Директор Областна дирекция „ Земеделие“ С.- град.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма,посочил е правното основание за издаването и-чл.107,ал.1, т.7 от ЗДСЛ. Разпоредбата на този текст постановява,че служебното правоотношение на държавния служител се прекратява без предизвестие от органа по назначаването, когато държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл. 7 и нарушението съществува и към момента на прекратяване на правоотношението.

При издаването на заповедта са спазени процесуалноправните и материално правните разпоредби на ЗДСЛ.

Следва да се отбележи ,че органът по назначаването не дължи уведомяване на държавния служител при наличието на предпоставките визирани в чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСл, че служебното му правоотношение ще бъде прекратено, още повече, че с тези отрицателни предпоставки държавният служител е запознат още с постъпването му на държавна служба, като в случая е подписал и Декларация, че спрямо него не са налице ограниченията, предвидени в чл.7,ал.2 от ЗДСл .

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на

неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията

нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

В чл.7 от ЗДСЛ са визирани условията за назначаване на държавен служител, а в алинея втора на същия текст- отрицателните предпоставки, при наличието на които лице не може да бъде назначено за държавен служител, една измежду които е и по т.2, на алинея втора на чл.7 от ЗДСЛ- лицето е едноличен търговец, неограничено отговорен съдружник в търговско дружество, управител, търговски пълномощник, търговски представител,прокурист, търговски посредник, ликвидатор или синдик, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация.

Анализирайки всички цитирани разпоредби е видно, че нормата на чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСЛ изисква кумулативното наличие на две задължителни предпоставки- неспазване на условията за назначаване на държавен служител по [чл. 7](#) и в частност по [чл. 7, ал. 2, т. 2](#) от същия текст на ЗДСл, и на второ място - нарушението/ несъвместимостта да е съществувала както към момента на назначаване на държавния служител, така и да трае през цялото време на служебното му правоотношение и да не е отстранена- т.е. да съществува и към момента на прекратяване на правоотношението.

В настоящия случай, от всички събрани доказателства е видно/ а не се спори, а дори е налице признание от страна на самия оспорващ и на неговия процесуален представител, изразено в съдебно заседание, проведено на 29.03.2021 година, че несъвместимостта е установена не само към момента на възникване на служебното правоотношение на оспорващия, но е съществувала и към момента на прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия- Ц. И. П. е имал качеството на ЕТ както към момента на възникване на служебното правоотношение, така и към момента на прекратяване на служебното правоотношение.

Установено е, че оспорващият е регистриран като ЕТ по фирмено дело № 14410/2005 година СГС и е пререгистриран в Търговския регистър през 2009 година, като е назначен за държавен служител на длъжността- Главен инспектор в Областна дирекция“ „Земеделие“ С.-град на дата 01.11.2016 година. С Договор за продажба на предприятие с нотариална заверка на подписите от 25.11.2016 година, Ц. И. П. в качеството си на едноличен собственик и управител на [фирма] като продавач продал на [фирма] представлявано от М. М. Т. фирмата си [фирма] заедно с предприятието си като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, а цената на продажбата е 1000 лева, като на 01.12.2016 година оспорващият депозирал Заявление В1 до Агенцията по вписванията, с което поискал да бъде вписано прехвърляне на търговското предприятие на [фирма].

На 07.12.2016 година с Отказ от 07.12.2016 година е отказано да бъде вписано прехвърлянето на търговското предприятие, притежаваното от [фирма] на [фирма], като Отказът е връчен по пощата с обратна разписка и е върнат с гриф“ непотърсен“. Едва в хода на образуваното срещу него дисциплинарно производство, оспорващият е депозирал ново Заявление за вписване на промени във вписани обстоятелства, като прехвърлянето на предприятието на ЕТ е вписано на дата 28.09.2021 година в Търговския регистър, а след това едва на дата 25.10.2021 година е вписано заличаване на [фирма]. Неоснователни са доводите

на оспорващия, че след прехвърляне на предприятието, той не е осъществявал търговска дейност и това незаличаване се дължи на грешка на служители от Агенцията по вписванията. Тук е мястото да се отбележи, че прехвърлянето на предприятието на ЕТ не е равнозначно на неговото заличаване. На второ място, от приложените по делото доказателства е видно, че оспорващият е подал само и единствено през 2016 година Заявление за вписване прехвърлянето на предприятието, а не и за заличаване на Едноличния търговец. На следващо място, няма как незаличаването на търговеца да се дължи на грешка на служители на Агенцията по вписванията, защото служителите не извършват служебно и без искане на страната за заличаване на вписано обстоятелство, още по-малко на действащ търговец. На следващо място, прехвърлянето на предприятието на ЕТ не е равнозначно на заличаването му, защото съгласно чл.15 от ТЗ предприятието е съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Самото процесуално поведение на оспорващия и неговото незнание е довело до незаличаване на ЕТ, а не действия и грешки на служителите на Агенцията по вписванията. Обстоятелството дали оспорващият през времето, докато е заемал държавна служба регистрираният му търговец не е извършвал търговска дейност е ирелевантно, защото единственото доказателство за несъществуване на даден търговец е неговото заличаване, а не неосъществяване на търговска дейност. Едва на дата 25.10.2021 година – след издаване на заповедта, ЕТ на оспорващия е заличен и това обстоятелство вписано. Заявлението за заличаване от търговския регистър и заличаването на търговеца са факти, последващи издаването и връчването на заповедта не се отразяват на нейната законосъобразност, като законът не поставя изискване, за да възникне несъвместимост, търговецът да упражнява търговска дейност, В ЗАКОНА ЗА ТЪРГОВСКИЯ РЕГИСТЪР И РЕГИСТЪРА НА ЮРИДИЧЕСКИТЕ ЛИЦА С НЕСТОПАНСКА в чл.7- Действие на вписването е посочено, че вписаното обстоятелство се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването. До изтичането на 15 дни от вписването то не може да се противопостави на трети лица, които докажат, че им е било невъзможно да го узнаят. Третите лица могат да се позовават на подлежащо на вписване обстоятелство, макар вписването още да не е извършено, освен ако закон изрично предвижда то да породи действие след вписването. Според чл. **От ЗТРРЮЛНС**,заличаването на вписването прекратява занапред действието на вписването.

От всичко изложено е видно, че както към момента на назначаването 01.11.2016 година, така и към момента на прекратяване на служебното му правоотношение, оспорващият е бил едновременно и държавен служител и ЕТ, което безспорно е несъвместимо по смисъла на чл.7 от ЗДСЛ. Несъвместимостта представлява съвкупност от конституционно или законово определени забрани за съвместяване на определена публична длъжност с друга такава, както и с длъжности и дейности, свързани с частен интерес на заемащия публичната длъжност.

В Решение №2/07.03.2019 година по к. дело № 16/2018, К. съд на РБ е посочил, че следва да се има предвид също така, че несъвместимостта изисква възможност за нейното прекратяване в определен срок чрез избор между несъвместимите позиции или дейности. Във връзка с това чл. 107, ал. 1, т. 7 ЗДСл предвижда като основание за прекратяване на служебното правоотношение наличие на несъвместимост по чл. 7 ЗДСл към момента на назначаването, която не е отстранена към момента на прекратяването (т.е. основание за прекратяване няма да е налице, ако междувремево служителят е отстранил несъвместимостта),

В този смисъл издадената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия е издадена при наличието на визираните в

нормата на чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСЛ предпоставки и е в съответствие с духа и целта на закона- държавната служба да се изпълнява само от служители, които отговарят на изискванията на закона и по отношение на тях не е налице несъвместимост със заеманата държавна служба.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на ответника по оспорването за присъждане на адвокатско възнаграждение също е неоснователна, тъй като няма нито приложени доказателства за договорено адвокатско възнаграждение на адвоката осъществил процесуалното представителство, нито доказателства за размера на заплатеното такова и за начина, по който е станало това.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл, вр.с чл.173 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Ц. И. П. от [населено място] срещу Заповед № РД-05-01-1387/15.10.2021 година на Директор Областна дирекция "Земеделие" С.-град, с която последният прекратил служебното правоотношение на Ц. И. П. на длъжност-главен инспектор с ранг трети младши в Областна дирекция „Земеделие“ С.-град, Главна дирекция "Аграрно развитие" на основание чл.107,ал.1,т.7 от ЗДСл.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО. РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.

СЪДИЯ: